

sælger til B en Hoppe, der af 2 Vidner erklæres ubrugelig til Markbrug, og det er det, han har købt den til, og saa lyder Kendelsen paa, at den Handel skal gaa tilbage, og A skal betale Omkostningerne med 55 Kr. Men nu har A selv købt denne Hoppe, og han søger saa i Henhold til Voldgiftskendelsen sin Sælger C, og Sælgeren fører 4 Vidner paa, at Hesten er god til Markarbejde, og den samme Voldgiftsret, der før har dømt: Dette Bæst kan ikke bruges til Markarbejde, frifinder C, men skønt den frifinder ham, paalægger den ham Omkostninger med 45 Kr. Det er dog ikke det værste. Men da nu man er i Lag med at frifinde, saa ser man, at man har gjort noget galt ved den første Kendelse, og saa laver man denne Kendelse om, men man gør sig ikke den Ulejlighed at indstævne Parterne igen, nej, uden Stævning og Tilsigelse til Parterne omgør man den første Kendelse saaledes, at Handelen mellem A og B skal staa ved Magt, og B skal betale Omkostningerne. Man kan ikke forstaa Visdommen i det, og det er dog rimeligvis alle sammen Folk, der dømme efter deres bedste Skøn. Man kan sige i denne Sammenhæng, at det bedste er ikke for godt.

I det hele taget maa jeg sige, at med Hensyn til at idømme Omkostninger have disse Voldgiftsretter de mærkværdigste Begreber. Nu kommer der et Tilfælde, der er interessant alene ved Omkostningernes Idømmelse. A sælger til B en Hest, der konstateres at lide af Kuller i Salgsøjeblikket. Det bliver bevist, og det kan ikke omstrides. Saa staa der i Kendelsen, at da Sælgeren maa antages uvidende herom, saa kender man, at Handelen skal gaa tilbage, og at Omkostningerne paalægges Køberen. Ja, det var et Smertensbarn, som ramte mig i min Forretning, og vedkommende Mand, der kom og skulde betale Omkostningerne, er ellers en Mand, der holder meget af mig, men jeg syntes jo nok, at han ikke holdt saa meget af mig den Dag, som han plejede, han kunde ikke forstaa det, og det trøstede ham ikke, at jeg heller ikke kunde forstaa det.

Det næste Eksempel er en ligefrem Kompetenceoverskridelse. Efter Lovén have Voldgiftsmændene at dømme om indgaaede Handeler, men saa er der et Tilfælde, hvor der tvistes om, hvorvidt en Hest er købt med „fri bese“ eller „ubeset“. Naar en Hest er købt og leveret en Mand til nærmere Besigt, er der i Virkeligheden ingen Handel indgaaet. Men Spørgsmaalet om, hvorvidt en Handel er sluttet eller ikke, have Voldgiftsmændene ikke Kompetence til at afgøre, det maa man gaa til Domstolene om.

Voldgiftsmændenes Sag er, naar Handelen er afsluttet, at paadømme, om den er god og reel — og saa for Resten at straffe den uskyldige Part saa godt, de kunne, med Omkostninger.

Derpaa har jeg noteret op et Tilfælde af ligefrem materiel Uret. A sælger til B en Hest, der bliver syg og dør. Ved Obduktionen findes Dødsårsagen at være en Byld, som Hesten har haft længe før Salget, men A beviser, at han ikke har vidst noget derom. Saa lyder Kendelsen paa, at Handelen skal staa ved Magt, og B, der er Køber, skal betale Omkostningerne. Det er en Hest, der er solgt fri for skjulte Fejl, og Obduktionen oplyser, at den har haft skjulte Fejl længe før Salget, men Handelen skal alligevel staa ved Magt, og B skal betale Omkostningerne. Det er ogsaa et af de Tilfælde, som jeg blev lyksaliggjort med, og som gav mig en levende Interesse for disse Spørgsmaal.

Jeg skal nævne et andet Tilfælde af materiel Uret. A sælger til B en Hest, der viser en kronisk Knældelse. Det hedder i Kendelsen, at det er øjensynligt, at B er ført bag Lyset. Det er ikke saa lidt sagt af Voldgiftsretten. Naar nu B er ført bag Lyset, skulde man jo tro, at han faar en glimrende Oprejsning. Ja, hør nu efter: A bør betale en Erstatning paa 50 Kr. og Sagsomkostninger med 15 Kr. Ja, det er jo noget lidt for en Knæskade, men det er dog noget. Men saa er der et Alternativ: eller, hvis A vælger det, bør Handelen gaa tilbage, og i dette Tilfælde skal B betale Sagens Omkostninger. Altsaa, det er ham, om hvem Voldgiftsmændene sige, at han har ført den anden bag Lyset, der kan vælge, om han vil betale 50 Kr. eller lade Handelen gaa tilbage og faa Penge til at faa Voldgiften betalt.

Jeg skal nævne endnu et Tilfælde af materiel Uret: A sælger til B 2 Vallakker, der Dagen efter Afleveringen findes syge. Kendelsen lyder: Det antages, at Hestene have lidt af Kværke i Afleveringsøjeblikket, men at Sælgeren ikke har kunnet vide det, vi gaa altsaa ud fra, at Hestene efter almindelig Handelsbrug have været sunde ved Afleveringen. Forstaa De, mine Herrer? Det er oplyst, at Hestene havde Kværke i Afleveringsøjeblikket, men da det ikke kan bevises, at Sælgeren havde vidst, at de havde Kværke, gaa vi ud fra, at Hestene have efter almindelig Handelsbrug været sunde ved Afleveringen, og Handelen staa ved Magt.

Det næste Tilfælde er ganske kuriøst, det vil ikke kede de Herrer. Der er en